

23. ERIK POUTSMA, EEN STILLE KRACHT

Tom De Schryver

Erik was één van mijn copromotoren. Mijn anekdote gaat terug naar mijn begeleidingstijd. Het moet ergens in de zomer van 2008 geweest zijn. Ik herinner het me nog heel goed. Ergens op een zoele vrijdagmiddag zaten we samen met de begeleidingscommissie. Het licht aan het einde van de tunnel was duidelijk in zicht. We zaten alleen nog te worstelen over de titel van het proefschrift. Niet onbelangrijk; zeker niet voor metadata-tering van je werk.

Na veel halve pogingen van mezelf en de andere begeleidingsteamleden, zei Erik plots ‘waarom noemen we het kind niet “An organizational learning perspective on change. Content and process analyses of change in soccer clubs”?’ Het staat me bij dat dit het eerste was dat hij die middag toen zei. Maar hij sloeg meteen de spijker op de kop. Die titel is het geworden. Net zoals ik mijn ouders dankbaar ben dat ze me geen exotische lange naam hebben gegeven, ben ik Erik Poutsma nog steeds dankbaar voor het influisteren van die titel van mijn proefschrift. Niet te veel poespas, maar *to-the-point* zeggen waar het over gaat. Dit is wat mijns inziens Erik typeert. Erik wist zijn momenten te kiezen. Stilte was misschien wel zijn kracht.

Dank Erik, en geniet van de nieuwe levensfase.